

## Nejtěžší Ježíšova chvíle

### Úvod

Scházíme se na Velký pátek, tedy ve významný den, kdy se spolu s celou světovou církví připomínáme Ježíšovo ukřižování. Já bych ale chtěl nejdříve posunout naši pozornost v toku těch událostí o něco málo dopředu. Je pravda, Ježíšův poslední den, a vlastně celý týden, máme zaznamenán velmi podrobně. Snad by se dalo říci, že je to nejpodobněji popsáný týden v celé Bibli.

Ježíšově smrti předchází jeho zatčení, jednotlivé výslechy, posměch vojáků a nenávist davu. Všechny tyto události: zatčením počínaje a ukřižováním konče, lze souhrnně nazvat tak, že „Ježíš byl vydán“. Ostatně v Bibli toto slovní vyjádření najdeme na více místech.

„Ježíš byl vydán.“ A společným jmenovatelem všech těchto událostí je i to, že Ježíš v podstatě nemohl téměř nic z toho ovlivnit svým vlastním rozhodnutím nebo svojí vůlí. Což ostatně platí až po okamžik jeho vzkříšení. Od zatčení až po vzkříšení za něho rozhodují jiní.

### Poslední rozhodnutí

Ovšem těsně před tím, tedy krátce před svým zatčením ještě udělal jedno rozhodnutí, vlastně hned dvě. Byla to jeho poslední šance se svobodně rozhodnout. Poslední chvíle, kdy sám mohl udělat něco tak, jak sám chtěl.

Víte, o co šlo? Pro co se rozhodl? A jak?

1) Rozhodl se, že se půjde modlit. K tomu druhému rozhodnutí se dostanu za chvíli.

Tedy poslední věc, pro kterou se Ježíš svobodně rozhodl, byly modlitby:

### Lukáš 22:39-48

Ježíš a jeho učedníci odcházejí po společné večeři, po té poslední. Zpívají chvalozpěv. A ubírají se na Olivetskou horu, přesněji řečeno do Getsemanské zahrady.

Jediný Ježíš - coby Boží syn - už ví, co bude následovat. A v té chvíli ve svém srdci cítí naléhavou potřebu modlitby, naléhavou potřebu spojení se svým nebeským Otcem.

Ostatně v jeho případě to není nic výjimečného. Když se dostal do nějaké klíčové situace, tak skoro vždy vyhledával chvíle na modlitbách.

Třeba, když měl vybrat okruh 12 nejbližších učedníků, tak se modlil dokonce celou noc.

Jindy, když byl vyčerpán po náročném dni, plném uzdravování, pak se druhý den ráno, ještě za tmy, vydal na pusté místo, aby se modlil.

A jak jsme si mohli všimnout, právě Getsemanská zahrada byla jedním z těch míst, kam se uchýloval k modlitbám častěji, a to nejen sám, ale i s učedníky. Četli jsme, že tam zamířil „podle svého zvyku“.

Některé zvyky jsou v našem životě tak důležité.

Ovšem, tohle rozhodnutí mělo i svou opačnou stránku. Právě proto, že sem Ježíš chodíval pravidelně, tak mohl jít Jidáš - tak říkajíc - na jistotu. Zástup ozbrojených vojáků, ale i zvědavých pozorovatelů je svědkem polibku zrady. A také zlomu v tom smyslu, že Ježíš v ten okamžik už ztrácí možnost se dál sám rozhodnout. Teď už jeho osud, a jeho lidský život závisí výhradně na druhých.

## Usilovná modlitba

Pojďme se ale u té modlitby ještě zastavit. Myslím si, že je to modlitba zcela neobyčejná. Mám totiž za to, že v celém jeho pozemském životě šlo o jednu z nejtěžších chvil. Ano, obvykle slyšíme, že to nejtěžší bylo na kříži. To nechci popírat. Ale i tato chvíle je naplněna strachem, úzkostí, nejistotou a řadou podobných pocitů. Jak to popisuje Lukáš - (v. 44).

Možná právě proto, že při ukřižování už ležel Ježíšův osud v rukou jiných. Zatímco tady se ještě může sám rozhodnout a dokonce se může rozhodnout i pro možnost okamžitého úniku z celé této těžké situace. Proto si myslím, že je to možná ta nejtěžší chvíle, protože závisí i na jeho rozhodnutí. Rozumíte tomu? Čistě teoreticky a jednoduše: tady ještě mohl utéci, z kříže už ale uniknout nemohl. Proto vnímám tuto chvíli jako nesmírně náročnou.

Zastavme se na chvíli také u toho

## S kým se modlí

Lukáš píše o učednících jako o celé skupině, zatímco podle evangelií Matouše i Marka víme, že přímo s sebou vzal jen Petra, Jakuba a Jana. Tedy tři muže, kteří mu byli nejbližší. Tři muže, kteří s ním již dříve byli v určitých výjimečných situacích.

Podobně jako před tím na hoře proměnění nebo při vzkříšení Jairovy dcery, i tentokrát je zve, aby byli s ním. Prosí je o doprovod, a mám za to, že očekává mnohem víc, než oni jsou schopni dát.

Zatímco on nejspíš ví docela přesně, co bude následovat, pro ně je to jen možná jedna z mnoha návštěv v Getsemane.

Zatímco on bezprostředně vstupuje na cestu těžkého fyzického utrpení, oni jsou jen unaveni.

Zatímco on je Syn Boží, se vším, co to obnáší, oni jsou lidé zmateni pochybnostmi a plní otázek.

Přes to je chce mít u sebe. Přes všechnu jejich slabost a nedokonalost je vyzývá: „Pojďte a bděte se mnou!“

Myslím, že je to další důkaz o těžkosti té chvíle. Ježíš je chce mít poblíž, i přes jejich slabost. Právě proto, že cítí a vnímá těžkost oné chvíle, aby měl s kým se o tuto těžkost podělit. O tíhu břemene, které na Ježíše začíná doléhat svojí plnou vahou.

Protože on sice je Syn Boží, ale současně také Syn člověka, jakkoliv to může být těžké k pochopení. A jako Syn člověka hledá pomoc, oporu, pochopení.

Protože každý člověk v obtížné situaci potřebuje druhého člověka. Někoho, kdo bude naslouchat, kdo bude soucítit, kdo se bude snažit porozumět, kdo podá pomocnou ruku nebo někdo, kdo prostě „jenom“ bude s ním.

I proto nás Pán Bůh povolává do společenství. I proto nás nenechává osamělé, i proto si sám už dávno vybral vyvolený národ; i proto později položil základy církve, aby jeho následovníci byli spolu.

A aby si navzájem poskytovali oporu ve vztazích.

Pokud ji potřeboval Ježíš, pak si nemůže žádný člověk myslet, že si na cestě za Pánem Bohem vystačí sám.

Podívejme se teď:

### **Za co se Ježíš modlí**

Protože uprostřed té modlitby přichází druhé rozhodnutí a v něm i konečné vítězství. Vysvětlím později.

„Odejmi ode mne tento kalich...” - tak začíná Ježíšova modlitba. Jinými slovy třeba takto: „Otče, je to pro mne příliš těžké; už mi nezbývá sil; bojím se toho; mám strach; je to nad moje možnosti ... prosím, vezmi mne zpět k sobě.”

Představuji si, jak po této prosbě zavládlo kolem nebeského trůnu absolutní ticho. Špendlík byste slyšeli upadnout. Ježíš se nikdy před tím nemodlil nadarmo. Vždycky volil správná slova. A Bůh Otec ho vždy vyslyšel. Třeba u Lazarova hrobu Ježíš veřejně vyznává, že Otec ho vždycky slyší.

Tak co teď? Bude celé mise ukončena? Tak malý kousek před jejím naplněním? Zdá se být nemožné, aby Boží Syn unesl tíhu pozemské smrti?

Zkusme si představit, když syn volá k otci s úpěnlivou prosbou. Co bys jako otec udělal ty? Kdyby tvé dítě za tebou přišlo v takové agónii, copak bys neudělal vše, co je ve tvé moci, abys ho uchránil a vytrhl z této situace?

A tak celé nebe s napětím čeká. Všichni přítomní andělé jsou mlčky upřeni k trůnu a čekají, jak se Bůh rozhodne.

Pak ale na zemi, v Getsemane, přichází ještě jedno rozhodnutí. Rozhodnutí pokračovat v této prosbě: „Ať se však nestane má vůle, ale tvá!” To musela být úleva!!! Tedy úleva v nebi, protože záchranná mise může pokračovat.

### **Mise pokračuje**

A taky že pokračuje. Mezičlánek tu tvoří jen kratičký rozhovor s učedníky. Výčitka jejich spánku. On je sice vzal s sebou, aby mu byli oporou, ale oni svůj úkol nesplnili. Sice čteme, že Ježíš byl od nich jen „co by kamenem dohodil“, duchovní realita však odpovídá spíše tomu, že v tu chvíli byli od něho miliony kilometrů daleko.

I když tedy učedníci nenaplnili Ježíšovo očekávání a přání, aby bděli spolu s ním, jsem přesvědčen, že výsledek by byl stejný.

Sotva jim tedy stačil Ježíš vyčíst jejich spánek, už je tu Jidáš, vojáci, chrámová stráž a pár dalších zvědavců.

Celé další pokračování se však pro Ježíše odehrává už mimo jeho možnosti to vše nějak zásadně ovlivnit. On už své rozhodnutí učinil. O kolik těžší bylo pro něj, o to víc naděje znamená pro nás.

Řešení problému lidského hříchu a tedy hříchu každého z nás je již téměř na dosah. Už brzy bude zapláceno; už brzy bude dobojováno.

## Závěr

Co bych chtěl podtrhnout jako povzbuzení a inspiraci z tohoto příběhu, je to, jak se Ježíš ve své temné chvíli rozhoduje.

V očekávání nejtěžšího hledá dvě opory, volí dvě cesty pomoci. Blízké přátele a modlitbu.

Zní to tak jednoduše, prostě a samozřejmě. A přesto: kdybychom i my v očekávání těžkých chvil ve svém životě také hledali stejné opory, stejné cesty pomoci. Mohli bychom si lečjaké trápení ušetřit. Mohli bychom zakoušet zřejmou Boží pomoc.

Evangelista R. A. Torrey k tomu píše: „Důvod, proč mnoho křesťanů prohrává své bitvy, spočívá v tom, že čekají až na vlastní hodinu boje. Zatímco jiní - ti, kteří v bitvě obstojí - tak obstojí právě proto, že své vítězství vybojovali předem na kolenou. Dlouho před vlastním bitvou, dlouho před bojem.

Když se naučíme předvídat své bitvy; když je předem vybojujeme na kolenou, budeme zakoušet vítězství v boji samotném.“

Pokud Ježíš - Boží Syn - ve své těžké chvíli potřeboval mít u sebe své přátele a pokud se rozhodl pro modlitbu, potom by bylo bláhové si myslet, že my dnes, v našich vlastních bitvách obstojíme bez podpory druhých a bez modlitby.

Ježíš zvítězil. Nakonec, z posledních sil, vykřikl ono známé: „Dokonáno jest!“

Díku za toto vítězství! Chvála Bohu za záchranu! On je skutečně Zachránce!!